

Az irat papíralapú iratról készített
elektronikus másolat!

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti utca 10-15.
részére

Az első fokon eljáró Győri Járásbíróság
9021 Győr, Szent István út 3.
útján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		Járásbíróság
Ügyszám: IV/ 03572 - 0 / 2021	Érkezett: 2021. SZEPT 16.	Érkezett: 2021. JÚLI 22.
Példány: 1	Példány: 1	Az ügyirat száma: IV. 521/2021
Melléklet:	Melléklet: 1	Melléklet: 1

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a *harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. tv. (a továbbiakban: Harmtv.) 59. § (10) bekezdésének* alaptörvény-ellenességét, azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg és zárja ki annak alkalmazását.

Kérem továbbá a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27. § alapján állapítsa meg a *Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott határozatának* alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.

Előadom, hogy kérelmeim nem vagylagos, hanem párhuzamos, egymás mellett történő elbírálását kérem tisztelettel.

Kérelmeim indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Ügyfelem, az indítványozó ██████████ idegenrendészeti őrizetét az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóságának Idegenrendészeti Hatósági Osztálya (a továbbiakban: Hatóság) 2019. július 9. napján, a 106-1-33793/13/2019-Ké számú határozatával rendelte el a Harmtv. 54. § (1) bekezdés b) pontja alapján.

Az idegenrendészeti őrizetben az indítványozó 2019. augusztus 22. napján menedékjog iránti szándéknyilatkozatot terjesztett elő, melyet az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Menedékjogi Osztálya 2019. október 30 napján elutasított. Ezzel szemben az indítványozó korábbi jogi képviselőjén keresztül, törvényes határidőn belül kereseti kérelmet terjesztett elő a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság felé, mely a keresetet 2020. január 31. napján jogerősen elutasította.

Menedékjogi eljárásának folyamatban léte alatt – 2019. augusztus 22. napjától 2020. január 31. napjáig – az indítványozó menekültügyi őrizet hatálya alatt állt.

2020. január 31. napján visszahelyezték idegenrendészeti őrizetbe, melyet az eljáró hatóság végül teljes időtartamát tekintve 12 hónapig fenntartott.

Az idegenrendészeti őrizet 6 hónapon túli fenntartására kizárólag a Harmtv. 54. § (5) bekezdésében meghatározott két eset valamelyikének fennállása esetén van helye – az eljáró Hatóság indítványainak indokolása, illetőleg az idegenrendészeti őrizetet meghosszabbító bírósági végzések indokolása szerint a 12 hónapos időtartamra történő meghosszabbításnak azért volt helye, mert Ügyfelem a Harmtv. 54. § (5) bekezdés a) pontban foglaltaknak megfelelően nem működött együtt a hatóságokkal, amikor éhségstrájkba kezdett, és végül emiatt egy alkalommal a már megszervezett kiutaztatását nem lehetett végrehajtani.

Az idegenrendészeti kiutasításnak a Hatóság azonban az idegenrendészeti őrizet maximális, 12 hónapos határidején belül sem tudott eleget tenni, az 2020. november 26. napján járt le.

Ahelyett, hogy ekkor a Hatóság törvényi kötelezettségének megfelelően az idegenrendészeti őrizetet megszüntette volna, más ténybeli alapon korábban elrendelt másik idegenrendészeti kiutasítására tekintettel önálló beutazási és tartózkodási tilalmat rendelt el az indítványozóval szemben 106-1-112426/1/2020-Ké szám alatt azon az alapon, hogy korábbi, 2019. július 9. napján elrendelt kiutasításának önkéntesen nem tett eleget. Ki kívánom emelni, hogy az indítványozónak esélye sem volt arra, hogy a kiutasításnak önkéntesen eleget tegyen, hiszen mindvégig idegenrendészeti, illetőleg menekültügyi őrizetben volt, ahonnan szabadon nincs lehetősége távozni, még hazájába sem, hazautaztatását pedig a hatáskörrel rendelkező hatóságok az addig eltelt 16 és fél hónap alatt sem tudták megszervezni.

Az második kiutasításra tekintettel a Hatóság az indítványozó idegenrendészeti őrizetét ismét elrendelte, ugyanis az újabb jogcímre tekintettel az újabb idegenrendészeti őrizetbe a korábbi őrizetben töltött időtartam nem számít bele. E logika álláspontom szerint ellentétes a jogszabályalkotónak az idegenrendészeti őrizet maximális tartalmára vonatkozó szándékával, azonban jelen kérelmem nem erre irányul, ennek további kifejtését mellőzöm.

Az eljáró idegenrendészeti hatóság a 2020. november 26. napján elrendelt, második idegenrendészeti őrizet meghosszabbítása iránt a jogszabályoknak megfelelően minden második hónapban indítványt tett – és azt valamennyi bíróság mindig meg is hosszabbította az indítványban kért 60 nappal.

Legutóbb, 2021. május 20. napján azonban a Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzésével jogi álláspontom szerint ezt már a Harmtv. 54. § (5) bekezdés kőgens rendelkezéseinek, és így az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdés első mondata alapelvi szintű rendelkezéseinek súlyos megsértésével tette meg.

A Harmtv. 54. § (5) bekezdés értelmében *„Az idegenrendészeti őrizet hat hónap elteltével további, legfeljebb hat hónappal – a (4) bekezdésben foglaltak szerint – meghosszabbítható, ha a kiutasítás végrehajtása minden szükséges intézkedés megtétele ellenére azért tart tovább hat hónapnál, mert*

a) az érintett harmadik országbeli állampolgár nem működik együtt a hatósággal, vagy

b) a kitoloncoláshoz szükséges okmányok beszerzése a harmadik országbeli állampolgár származási országának, vagy az őt visszafogadási egyezmény alapján visszafogadni vagy egyébként befogadni köteles állam hatóságainak eljárása miatt elhúzódik.”

Eszerint az indítványozó idegenrendészeti őrizetét törvényesen csak akkor hosszabbíthatta volna meg a bíróság, ha az érintett harmadik országbeli állampolgár nem működik együtt a hatósággal, vagy a kitoloncolásához szükséges okmányok beszerzése a származási országának, vagy őt visszafogadni köteles államnak az eljárása miatt húzódik el.

Tényszerűen megállapítható, hogy a bíróság a sérelmezett végzésének 7-8. oldalán található érdemi indokolásában azon túlmenően, hogy a Harmtv. hivatkozott jogszabályhelyét maga is szó

szerint idézte, ténylegesen nem adta indokát annak, melyik áll fenn a fenti két kógens körülmény közül, amely indokál szolgálat az őrizet hat hónapon túli meghosszabbításának.

Ismételten ki kívánom emelni, hogy az idegenrendészeti őrizet maximális időtartama hat hónap, az törvény szerint csak rendkívüli esetben hosszabbítható meg további hat hónappal, és kizárólag az erre fent nevezett két indok valamelyikének fennállása esetén.

Az idegenrendészeti őrizet annak a Harmtv. 61. §-ban foglalt tartalmára tekintettel az őrizetes szabadságának időleges és súlyos korlátozását, megvonását jelenti. Az őrizetes tartózkodásának helyét, napirendjét, szabadideje eltöltésének módját, társaságát nem választhatja meg, az őrizet helyszínéül kijelölt helyet – az őrzött szállást – nem hagyhatja el. Tartalmát tekintve ez egy szabadságot korlátozó kényszerintézkedés, mely a bűnügyi letartóztatáshoz hasonlatos.

Az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdés első mondata értelmében *„Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani.”*

Az idegenrendészeti őrizet meghosszabbításának törvényben meghatározott oka jelen esetben egyértelműen és bizonyíthatóan hiányzik, hiszen annak meghosszabbítására csak két kógens, törvényben kifejezetten nevesített ok (Harmtv. 54. § (5) bekezdés a) és/vagy b) pont) alapján kerülhet sor, ezekre azonban a bírósági végzés nem tartalmaz utalást, tényállítást vagy indokolást, a szabadság korlátozásának törvényben meghatározott oka tehát hiányzik.

Ezzel a Győri Járásbíróság egyszersmind megsértette Ügyfelemnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát is.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”*

A fentiek alapján a Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzése az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésének első mondatában foglalt rendelkezésbe, illetőleg a XXVIII. cikk (1) bekezdésének tisztességes eljárást előíró garanciális rendelkezésébe ütközik, ekként nyilvánvalóan alaptörvény-ellenes.

Ismételten kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot arra, hogy a Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzését, mint alaptörvény-ellenest semmisítse meg.

Az indítványozónak azonban ezen túlmenően az eljárásban további alaptörvény-ellenes jogi helyzettel is szembesülnie kellett, mégpedig azzal, hogy a sérelmezett, jelen panasszal is megtámadott bírósági végzéssel szemben semmilyen jogorvoslattal nem élhet.

A Harmtv. 59. § (10) bekezdése általános jelleggel kizár bármilyen jogorvoslatot a bíróságnak az idegenrendészeti őrizettel összefüggő bármely határozatával szemben.

E törvényi rendelkezés elzárta az indítványozót attól, hogy a tapasztalt nyilvánvaló jogsértéssel szemben felsőbb bíróságnál keressen jogorvoslatot és érvényesítse törvényben és Alaptörvényben biztosított jogait.

Ez a rendelkezés általános jelleggel és visszatérően sérti valamennyi olyan idegenrendészeti őrizet hatálya alatt álló személy jogait, akikkel szemben bármely anyagi vagy eljárási jogsértés folytán rendeltek el idegenrendészeti őrizetet.

A bíróság végzését minden esetben kizárólag a hatóság őrizet elrendelésére irányuló indítványa előzi meg – tehát nem egy hatósági határozat, mellyel szemben ez már magában is egy jogorvoslati mód volna. A bíróság az indítvány alapján első és egyetlen fokon, kötelezően egyesbíróként eljárva (Harmtv. 59. § (1) bekezdés) elbírálja a hatóság indítványát, mellyel szemben minden további jogorvoslat teljességgel kizárt.

A jogorvoslat ilyen jellegű kizárása egyértelműen ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével, mely szerint „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*”

A jogorvoslati jog teljes kizárása ennek az alkotmányos alapkövetelménynek nem megfeleltethető, különös tekintettel arra, hogy e korlátozást semmilyen más, erősebb alkotmányos érdek érvényesülése nem indokolja. Egy ilyen szintű alapjog-korlátozást szükségességi-arányossági tesztnek kellene megelőznie, tekintettel azonban arra, hogy már csak a szükségesség szintjén sem feleltethető meg az elvárásoknak ez a súlyosan alapjog-sértő rendelkezés, hiszen semmilyen alapjogi szükség nem indokolja ezt a jellegű, rendkívül súlyos korlátozást jelentő jogorvoslati tilalmat, a hivatkozott rendelkezés alaptörvény-ellenessége egyértelműen megállapítható.

Különösen sérelmes ez annak fényében továbbá, hogy az eljárásban eleve sokkal kiszolgáltatottabb helyzetben lévő, a magyar nyelvet, a magyar jogot és jogrendszert nem ismerő, külföldi állampolgároktól vonja meg e garanciális alapjogot a sérelmezett jogszabályhely.

Hivatkozni kívánok e körben a tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlatában született 3111/2021. (IV. 14.) számú AB határozatra, melyben a tisztelt Alkotmánybíróság a közbeszerzésekről szóló 2011. évi CVIII. törvény 144. § (4) bekezdése utolsó mondatának „a végzés ellen jogorvoslatnak nincs helye” szövegrészét alaptörvény-ellenesnek nyilvánította.

A tisztelt Alkotmánybíróság ebben a határozatában rögzítette, hogy értelmezésében csak az ügy érdemében hozott vagy eljárást befejező döntések tekintetében alkotmányos elvárás a jogorvoslat biztosítása. Vagyis az olyan döntések esetében, amelyek nem az ügy érdemében hozott, illetve nem eljárást lezáró döntések, a döntéssel szembeni önálló jogorvoslat hiánya nem jelenti feltétlenül a jogorvoslati jog korlátozását. Ilyenkor a jogorvoslatihoz való jog akkor is érvényesül, ha az ügy érdemében hozott döntés keretében megtámadhatók.

Rögzítette emellett, hogy az „érdemi, illetve eljárást lezáró döntés” kritériuma központi jelentőségű a jogorvoslatihoz való jog szempontjából. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében azonban ez a fogalmi elem sem értelmezhető formálisan: adott esetben a döntés joghatására figyelemmel határozható meg, hogy érdemi, illetve eljárást befejező döntésről van-e szó. Vagyis minden esetben az adott döntésnek az adott eljárásban betöltött helyzetén kívül a döntés joghatásaira figyelemmel lehet megítélni, hogy a jogorvoslati jog szempontjából érdemi, illetve eljárást lezáró döntésről van-e szó.

Egyértelműen megállapítható, hogy az idegenrendészeti őrizet meghosszabbításának tárgyában hozott döntés bár nem érdemi, eljárást befejező döntés, azonban tekintettel arra, hogy nincs olyan ügy érdemében hozott döntés ezt követően, melyben joghatályosan megtámadható lenne, a jogorvoslat ezen a módon nem biztosított e határozattal szemben.

Azt is le kell szögezni, hogy az idegenrendészeti őrizet tárgyában hozott határozat joghatása az, hogy az eljárás alá vont személy fogva marad, és a hatóság indítványára induló eljárás ezzel le is zárul – az adott rövid, őrizet tárgyában lefolytatott eljárási szakasz tehát ezzel véglegesen lezárul, többé nem nyílik meg. Az e tárgykörben hozott végzés e tekintetben tehát mégis érdemi határozatnak tekinthető, jogorvoslati jogot e határozattal szemben pedig később semmilyen módon nem lehet gyakorolni.

A jogorvoslati jog teljes mértékben kizárt az e tárgykörben hozott mindennemű határozattal szemben, és az nem kérhető máskor, más hatóság vagy bíróság határozata elleni jogorvoslat keretében sem.

A jogszabályok a letartóztatás meghosszabbításának tárgyában hozott elsőfokú bírósági határozattal szemben is lehetőséget biztosítanak jogorvoslat előterjesztésére, ugyanis más, az érdemi büntetőkérdések tekintetében hozott határozat, ítélet keretében az már nem támadható. Az idegenrendészeti őrizet meghosszabbításának tárgyában hozott határozat rendkívül hasonló ehhez, és nem is követi más, főkérdésben hozott határozat – a főkérdés, a kiutasítás tényének tekintetében ugyanis eddigre már minden esetben határozat születik.

Fentiek alapján ismételten kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot arra, hogy a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. tv. 59. § (10) bekezdését, mint alaptörvény-ellenest semmisítse meg.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzésével szemben a jogorvoslat kizárt, azzal szemben sem rendes jogorvoslatnak, felülvizsgálatnak nincs helye, így az alkotmányjogi panasz e formai előfeltételének a kérelem megfelel.

A Harmtv. 59. § (10) bekezdésének megsemmisítése tekintetében jogorvoslatnak ugyancsak nincs helye, az kizárólag a tisztelt Alkotmánybíróságtól kérhető.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A sérelmezett határozatot 2021. május 24. napján vettem kézhez jogi képviselőként, elektronikus úton, így panaszomat az Abtv. 30. § (1) bekezdés szerinti 60 napos törvényes határidőn belül terjesztem elő.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az indítványozó érintettségét azzal igazolom, hogy az indítványozó már 24 hónapja folyamatosan szabadságát megvonó kényszerintézkedés hatálya alatt áll, melynek meghosszabbítását a Győri Járásbíróság a fenti hivatkozásnak megfelelően jogellenesen hosszabbította meg.

A sérelmezett végzéssel szemben az indítványozó jogorvoslattal élt volna, de ezt a panaszban megtámadott jogszabályhely kizárja, így a jogellenes állapot felsőbb bíróság általi kivizsgálására nincs lehetőség, és az indítványozó ekként egy jogellenesen elrendelt őrizet hatálya alatt áll, mely szabadságát törvényes ok nélkül korlátozza.

Az indítványozó személyes érintettségét az alapozza meg, hogy nem élhetett jogorvoslati kérelemmel a nyilvánvalóan jogsértő bírósági végzéssel szemben, és attól a jelen indítványban megtámadott és megsemmisíteni kért jogszabályhely zárta el, ezzel közvetlenül sértve az Alaptörvény XXVIII. cikk. (7) bekezdésben foglalt alapvető jogát.

e) Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és hogy ez a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

A Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzését a Harmtv. 54. § (5) bekezdés kógens rendelkezéseinek, és így az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésének alapvető szintű rendelkezéseinek súlyos megsértésével hozta meg, és a fellebbezés lehetőségét a bíróság a rendelkező rész utolsó mondatában a Harmtv. 59. § (10) bekezdése alapján kifejezetten kizárta.

A Harmtv. 54. § (5) bekezdés értelmében *„Az idegenrendészeti őrizet hat hónap elteltével további, legfeljebb hat hónappal – a (4) bekezdésben foglaltak szerint – meghosszabbítható, ha a kiutasítás végrehajtása minden szükséges intézkedés megtétele ellenére azért tart tovább hat hónapnál, mert*

a) az érintett harmadik országbeli állampolgár nem működik együtt a hatósággal, vagy

b) a kitoloncoláshoz szükséges okmányok beszerzése a harmadik országbeli állampolgár származási országának, vagy az őt visszafogadási egyezmény alapján visszafogadni vagy egyébként befogadni köteles állam hatóságainak eljárása miatt elhúzódik.”

Eserint az indítványozó idegenrendészeti őrizetét törvényesen csak akkor hosszabbíthatta volna meg a bíróság, ha az érintett harmadik országbeli állampolgár nem működik együtt a hatósággal, vagy a kitoloncoláshoz szükséges okmányok beszerzése a származási országának, vagy őt visszafogadni köteles államnak az eljárása miatt húzódik el.

Tényszerűen megállapítható, hogy a bíróság a sérelmezett végzésének 7-8. oldalán található érdemi indoklásában azon túlmenően, hogy Harmtv. hivatkozott jogszabályhelyét maga is szó szerint idézte, ténylegesen nem adta indokát annak, melyik áll fenn a fenti két kógens körülmény közül, amely indokálul szolgálhat az őrizet hat hónapon túli meghosszabbításának.

Ismételten ki kívánom emelni, hogy az idegenrendészeti őrizet maximális időtartama hat hónap, az csak rendkívüli esetben hosszabbítható meg további hat hónappal, és kizárólag az erre fent nevezett két indok valamelyikének fennállása esetén.

Az idegenrendészeti őrizet annak a Harmtv. 61. §-ban foglalt tartalmára tekintettel az őrizetes szabadságának időleges és súlyos korlátozását, megvonását jelenti. Az őrizetes tartózkodásának helyét, napirendjét, szabadideje eltöltésének módját, társaságát nem választhatja meg, az őrizet helyszínéül kijelölt helyet – az őrzött szállást – nem hagyhatja el. Tartalmát tekintve ez egy szabadságot korlátozó kényszerintézkedés, mely a bűnügyi letartóztatáshoz hasonlatos.

Az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdés első mondata értelmében *„Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani.”*

Az idegenrendészeti őrizet meghosszabbításának törvényben meghatározott oka jelen esetben egyértelműen és bizonyíthatóan hiányzik, hiszen annak meghosszabbítására csak két kógens, törvényben kifejezetten nevesített ok (Harmtv. 54. § (5) bekezdés a) és/vagy b) pont) alapján kerülhet sor, ezekre azonban a bírósági végzés nem tartalmaz utalást, tényállítást vagy indokolást, a szabadság korlátozásának törvényben meghatározott oka tehát hiányzik.

Ezzel a Győri Járásbíróság egyszersmind megsértette Ügyfelemnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát is.

E jogsértés miatt az indítványozó fellebbezést terjesztett volna elő, ám ezt a Harmtv. 59. § (10) bekezdése alapján a bíróság végzésében kizárta – így rendes jogorvoslat útján az egyfokú eljárás során hozott végzés törvénytelenégeinek orvoslására az indítványozónak nincs lehetősége.

A fentiek alapján a Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzése az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésének első mondatában foglalt rendelkezésbe ütközik, ekként nyilvánvalóan alaptörvény-ellenes.

Ezen túlmenően az alaptörvény-ellenes Harmtv. 59. § (10) bekezdés alkalmazása Ügyfeletem elzárta az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés szerinti a jogorvoslathoz való jogának gyakorlásától is, melytől a törvénytelen sérelmét remélhette volna, így a sérelmezett végzés ezen alaptörvény-ellenes jogszabályhely alkalmazásával is sérti az indítványozó alapvető jogait, ekként egyben olyan alapvető alkotmányjogi kérdést vet fel, miszerint megvonható-e bizonyos eljárások tekintetében teljes mértékben a jogorvoslati jog a szabadságuktól megfosztott külföldi személyektől.

A kérdés alapvető alkotmányjogi jelentősége abban az esetben is megalapozza a panasz érdemi vizsgálatát a Harmtv. 59. § (10) bekezdés megsemmisítése tekintetében, amennyiben a konkrét döntés alaptörvény-ellenessége nem e szakasz alkalmazásához kapcsolódik.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzésével megsértette az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdés első mondatát, miszerint „Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani.”, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, miszerint „**Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.**”

A Harmtv. 59. § (10) bekezdése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, miszerint „**Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.**”

b) A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az indítványozónak az eljárásban azzal az alaptörvény-ellenes jogi helyzettel kellett szembesülnie, hogy a bírósági végzéssel szemben, mely jogát és jogot érdekét sérti, jogorvoslattal nem élhet.

A Harmtv. 59. § (10) bekezdése általános jelleggel kizár bármilyen jogorvoslatot a bíróságnak az idegenrendészeti őrizettel összefüggő bármely határozatával szemben.

Indokolásul hivatkozom az 1. a) pontban e tárgyban már részletesen elővezetett indokolásomra, melyből világosan levezethető, hogy a jogorvoslat ilyen jellegű kizárása egyértelműen ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével, mely szerint „**Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.**”

Ismételten hivatkozni kívánok továbbá e ponton a tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlatában született 3111/2021. (IV. 14.) számú AB határozatra, melynek tekintetében részletes észrevételeimet szintén jelen indítványom 1. a) pontjában fejtettem ki.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

A sérelmezett végzés végrehajtásának felfüggesztése nem kezdeményezhető.

b) *Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)*

1. mellékletként ügyvédi meghatalmazás csatolva

c) *Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról*

Az indítványozó személyes adatainak feltüntetéséhez nem járul hozzá.

d) *Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)*

2. melléklet: *a Győri Járásbíróság Ir.521/2021/8. szám alatt hozott végzése.*

Kelt: Budapest, 2021. július 20.

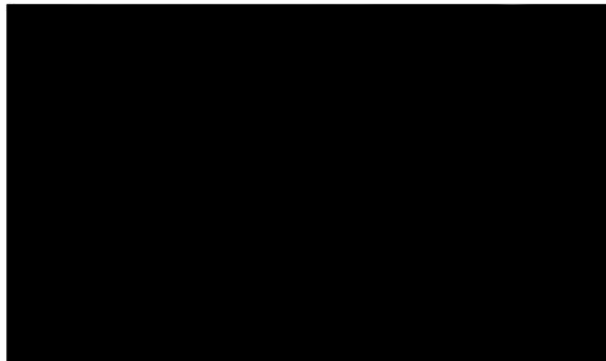

indítványozó

képviselésében:

Biró-Füzy Ügyvédi Iroda

Dr. Biró-Füzy Balázs ügyvéd

ki:
Kérem esem elbírálását az Ir. 521/2021. számú végzésben írtakról!
2021. 07. 22.
2021. JÚL 22.